

15 April 1916.

No. 8.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

☐	Als reeds de doos waarin het kleinood bewaard wordt zoo	☐
☐	kunstvol is samengesteld, wat dan de parel daarin opgesloten?	☐
☐	Thomas Watson, sprekende over het menschelijk lichaam.	☐

GOD EN DE GODHEID

door

JOSEPH E. CARDON.

(vervolg van blz. 108.)

In deze tegenwoordige bedeeing, waarin wij leven, heeft God, in overeenstemming met Zijne gebruikelijke gewoonte om zich aan Zijne kinderen te openbaren, zichzelf wederom gemanifesteerd, der wereld opnieuw Zijne wonderbare macht en persoonlijkheid bekend makende. In het voorjaar van 1820, ontving Joseph Smith, een knaap van veertien jaren, onderwijl hij bezig was te bidden, in een schoon bosch in de staat New-York, een persoonlijk bezoek van den Vader en den Zoon Jezus Christus. Betreffende deze wondervolle openbaring zegt de jonge profeet: „Ik zag een pilaar van licht, vlak boven mijn hoofd, de schittering der zon overtreffende, welke tragsgewijze nederkwam totdat de pilaar mij bereikte. Niet zoo spoedig verscheen dit licht of ik gevoelde mij verlost van den vijand die mij gebonden had gehouden, Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier schittering en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaat, staande boven mij in de lucht. Een hunner sprak, noemde mij bij naam, en zeide, (wijzende op den ander) „Deze is Mijn Geliefde Zoon, hoort Hem.”

Het oogmerk van den jongen man om tot den Heer te bidden omtrent dezen tijd, was te ondervragen welke van al de twistende secten recht was, en bij welke daarvan hij zich zou aansluiten. Tot zijne groote verwondering echter werd hem gezegd dat zij allen verkeerd waren, en dat hij zich bij geen hunner zou aansluiten; dat hunne belijdenissen een gruwel waren in Zijne oogen; de leeraars waren allen bedorven doordat zij met hunne lippen Hem beleden, terwijl hunne harten verre waren van God, leerende om loon de geboden van menschen, hebbende eene vorm van godzaligheid, terwijl zij de

kracht ervan verloochenden. Aldus was het Joseph Smith, ofschoon nog slechts een knaap, toegestaan om, door geloof en gebed den Vader en Zijnen Zoon Jezus Christus te aanschouwen, met Hem sprekende aangaande de twistende secten van den tijd, en was hem onderwezen geen hunner leeringen te omhelzen.

Gevoegd bij de openbaring boven aangehaald, getuigden Joseph Smith en zijn mededienstknecht Sidney Rigdon, dat zij op den 16en Februari 1832, den Zoon van God zagen, en met Hem spraken in een hemelsch visioen. Deze manifestatie omschrijvende, zeggen zij: „En terwijl wij deze dingen overpeinsden, raakte de Heer de oogen van ons verstand aan, en zij werden geopend, en de heerlijkheid des Heeren werd alom getoond; en wij aanschouwden de heerlijkheid van den Zoon, aan de rechterhand des Vaders, en ontvingen van Zijne volheid; en wij zagen de heilige engelen, en zij die voor Zijnen troon geheiligd waren, aanbeddende God en het Lam, en dienende Hem voor eeuwig en eeuwig. En nu, na de vele getuigenissen welke van Hem gegeven zijn geworden, is dit de laatste getuigenis van alle, welke wij van Hem geven, dat Hij leeft, want wij zagen Hem.”

Nogmaals, op den 3den April 1836, in den tempel te Kirtland, Ohio, openbaarde de Heer zich aan Joseph Smit en Oliver Cowdery. Zij — de twee mannen — zeggen van deze gelegenheid: „Wij zagen den Heere, staande op het borstwerk van het spreekgestoelte voor ons, en onder Zijne voeten was een vloer van zuiver goud, in kleur gelijk amber. Zijne oogen waren als een vlam vuur, en het haar op Zijn hoofd was wit gelijk reine sneeuw. Zijn gelaat scheen boven de schittering der zon, en Zijne stem was gelijk het ruischen van vele wateren. Ja, het was de stem van Jehova, zeggende; „Ik ben de eerste en de laatste; Ik ben Hij die leeft; Ik ben Hij die gedood was; Ik ben uw voorspraak bij den Vader.”

Het boven aangehaalde is slechts weinig van de getuigenissen daargesteld door het feit van directe openbaring van God aan Zijne kinderen in aloude en in nieuwere tijden. In dusdanig een kort bestek is het onmogelijk de honderden van getuigenissen aan te halen die gevonden worden in beide, oude en nieuwere Schriften, die de persoonlijkheid van God zonder eenigen twijfel vaststellen, wat dan ook zoo gansch en al verstaan werd door de menschen in de verschillende bedelingen vóór den tijd van Christus, dat alleen zij die op goddelooze wijze ijdele afgoden gingen dienen, de kennis daarvan bij zich verloren zagen gaan. Een god zonder een lichaam, deelen, hartstochten, — een onstoffelijk god, een niets, — zoo algemeen aanbeden in den tegenwoordigen tijd, bestaat slechts in de verdraaide verbeelding van moderne theologen, gebaseerd op valsche overleveringen en leeringen. Zulk eene voorstelling betreffende het karakter en de hoedanigheden van den waren en levenden God, die bij zoo vele gelegenheden gedurende de ver-

schillende bedelingen persoonlijk verscheen, is zóó onredelijk, dwalend en onschriftuurlijk, dat het alhaast onmogelijk schijnt voor het menschelijk verstand om zoodanigen onzin te begrijpen en daarin te gelooven.

In de persoonlijkheid van Jezus Christus was God geopenbaard in het vleesch. Door Hem was de Godheid aan het menschdom openbaar gemaakt. Hij kondigde aan dat God in der daad de Vader was van de geesten van alle menschen; dat wij geschapen zijn naar Zijn beeld. De Verlosser kwam als een van de Godheid die met den Vader was van af den beginne. Hij kwam tot de aarde en ontving een tabernakel gelijk Zijnen Vader. Hij werd gekruisigd, en stond op, ontvangende opnieuw hetzelfde lichaam waarmede Hij opvoer naar Zijnen Vader in den hemel, en op dezelfde wijze, met hetzelfde lichaam, zal Hij opnieuw nederkomen. Hij is afgescheiden en staat afzonderlijk van den Vader voor zoo ver als het Zijne persoonlijkheid betreft, en dat zal altijd zoo blijven.

Na Zijne opstanding geloofden velen dat Hij voor altijd Zijn aardschen tabernakel had afgelegd, en dat Hij enkel een geest was verbleven. Bij Zijne verschijning aan de apostelen, werden zij bevreesd, meenende eenen geest te hebben gezien, „En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij ontroerd? en waarom klimmen zulke overleggingen is uwe harten? Ziet mijne handen en mijne voeten, want Ik ben het zelf; tast mij aan, en ziet, want een geest heeft geen vleesch en beenen gelijk gij ziet dat Ik heb. * * * En Hij zeide tot hen: Hebt gij hier iets om te eten? En zij gaven Hem een stuk van eenen gebraden visch, en van honigraten. En Hij nam het en at het voor hunne ooggen.” (Luk. 24: 38-43.)

Die Godheid, bestaande uit God den Vader, den Zoon, en den Heiligen Geest, zijn drie afzonderlijke en op zich zelf staande persoonlijkheden, hetwelk zeer duidelijk bewezen is door de Heilige Schriften. Bij den doop van den Zaligmaker getuigde Johannes van het teeken van den Heiligen Geest; hij aanschouwde een tabernakel van vleesch, de Verlosser, en hij hoorde de stem van den Vader, verklarende: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in denwelken Ik Mijn welbehagen heb.” (Matt. 3: 17.) Hier waren de drie persoonlijkheden van de Godheid aanwezig, openbarende zich zelf, een iegelijk op verschillende wijzen, en elk een van elkander gescheiden. Juist vóór het afscheid van den Zaligmaker beloofde Hij Zijne discipelen dat de Trooster, welke is de Heilige Geest, van den Vader gezonden zou worden (Joh. 14: 26.) Hier werd nogmaals naar de drie leden der Godheid met duidelijkheid verwezen. Onderwijl Stefanus den marteldood leed onder de handen der goddelooze menschen, „vol zijnde des Heiligen Geestes, en de ooggen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods, en Jezus, staande ter rechterhand Gods. En hij zeide; Ziet, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des menschen, staande ter rechterhand Gods.” (Hand. 7: 55,56.)

Onderwijl Joseph Smith bezig was te bidden, en vervuld zijnde met den Heiligen Geest, zag hij den Vader en den Zoon, staande onmiddellijk boven hem. Een dezer, wijzende naar den ander, zeide: „Deze is Mijn Geliefde Zoon, hoort Hem.” Dit zijn slechts enkele der menigte voorbeelden waarvan ons verslag is gegeven, aantoonende de persoonlijkheid en de afzonderlijkheid van elk der leden van de Godheid. Hunne eenheid bestaat in het een zijn hunner oogmerken in alle dingen. Het verstand en de wil van een hunner is de wil en het verstand van de anderen. Toen de Zaligmaker op aarde was, verwees Hij herhaaldelijk naar deze eenheid, niet alleen tot Zijne discipelen te Jeruzalem, maar alzoo tot hen op het Westelijke Vasteland. Bij een zekere gelegenheid bad Hij aldus: „En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen die door hun woord in Mij gelooven zullen; opdat zij allen een zijn, gelijkterwijs Gij, Vader! in Mij, en Ik in U, dat ook zij in ons een zijn; opdat de wereld geloove, dat Gij Mij gezonden hebt, opdat zij een zijn, gelijk als wij een zijn.” (Joh. 17: 20-22.)

Biddende dat Zijne discipelen een mochten zijn, had Hij nimmer de bedoeling, of het verlangen, dat zij hunne onderscheiden persoonlijkheid zouden verliezen, en een van persoon zouden worden. „Zoo gij niet een zijt, zoo zijt gij niet van Mij,” was de verklaring van den Zaligmaker tot Zijn volk. Hij verlangde ernstig dat allen een zouden zijn in doel en geest, want zoodanige eenheid bestaat tusschen den Vader en Hemzelf, en tusschen hun beiden en den Heiligen Geest. Uit de aangehaalde schriftuurplaatsen is het duidelijk en klaar dat de Vader een persoonlijk wezen is, bezittende een bepaalde vorm, met lichamelijke deelen. Jezus Christus, de Zoon, die in den beginne met den Vader was in den geest, kwam tot de aarde en bezat al de vleeschelijke karaktertrekken van den mensch; na Zijne opstanding bezat Hij dezelfde hoedanigheden, en voer op naar den hemel, en op dezelfde wijze heeft Hij zich zelve geopenbaard in deze de laatste dagen, zooals Hij zeide dat Hij doen zoude. Wij weten dat de Zoon het uitgedrukte beeld van Zijnen Vader is, en dat alle menschen naar hun beeld geschapen zijn; daarom dan zijn de Vader en de Zoon in vorm en gedaante volmaakte Menschen; elk hunner een lichaam bezittende van vleesch en been.

De Heilige Geest heeft geen lichaam van vleesch en been zooals de andere leden van de Godheid hebben, maar is eene persoonlijkheid van geest, waardoor de Vader en de Zoon handelend optreden in hunne zaken met den mensch. Hij — de Geest — openbaart de dingen van het verleden, van het heden, en de toekomst, en is de getuige van den Vader en den Zoon.

VERSLAG VAN DE ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

Ter gelegenheid van de laatstleden gehouden Arnheemsche conferentie, waren drie vergaderingen uitgeschreven. De eerste, aangevangen om 10 uur des voormiddags van Zondag 2 April, gehouden in de gewone vergaderzaal Walstraat 6, werd na gemeenschappelijk gezang, met gebed geopend door Ouderling B. Postma, president van de Rotterdamsche conferentie.

Nadat nogmaals was gezongen, werd een kort openingswoord gesproken door den leider, Pres. J. A. Butterworth, waarin allen welkom werden geheeten.

Voorts werd het eerst het woord gegeven aan Ouderling J. J. van Langeveld, aanstaand conferentiepresident te Groningen. De menschen naar een zoo verscheiden aantal kerken ziende gaan, maakte spreker indachtig den tijd dat Christus op aarde was, als wanneer hetzelfde kon worden opgemerkt onder de vele secten van het Jodendom. Het evangelie is voor iedereen, maar sommige menschen, hebbende eenige waarheid in hunne beginselen, bezitten geen lust om uit te zien naar meerdere en grootere beginselen die hun door het evangelie kunnen geworden. Laten wij evenwel onze gedachten gevestigd houden op het feit dat God een profeet op aarde heeft, die in staat is de woorden des Heeren onvervalscht den menschen mede te deelen.

Ouderling Hanks van Amsterdam was de volgende spreker. Om voldaan huiswaarts te keeren, zoo spreker, zijn wij hier om de waarheid te hooren. Wanneer een zoodanige waarheid gehoord hebbende, zijn wij verplicht die te toetsen aan het woord des Heeren zooals ons dat is overgeleverd. Bovendien volgen in deze dagen teekenen den geloovigen, waarop wij wel doen acht te slaan.

Door vier zendelingen en een lokalen broeder werd voorts een zangstuk ten gehoor gebracht wat uitermate voldeed.

Ouderling Dirk van den Berg van Arnhem, het woord gegeven, zeide dat wij niet gekomen waren om geleerde toespraken te houden, aantoonende onze wijsheid en macht. Voorts werd aangetoond op welke verbazingwekkende wijze niettegenstaande dat het werk van de Kerk gegroeid is sedert de oprichting ervan. Nog werd aangestipt de beginselen door Christus geleerd, alsmede hoe deze beginselen in vroeger dagen door het godsdienstig deel van het menschedom verworpen werden, evenals ook thans het geval is met de leeringen van Zijne volgelingen.

Pres. Postma van Rotterdam, was de laatste spreker. Het stelsel van zendingswerk in de Kerk werd kortelijks besproken, aantoonende hoe geloof vereischt wordt van een volk de wereld ingaande, wetende dat hunne werken niet door de inwoners derzelve op prijs worden gesteld. Veranderingen aangebracht in de verordeningen het kerkelijk

leven betreffende, worden aangehaald om daarmee te doen zien de onbetrouwbaarheid van de leerstellingen van het hedendaagsche Christendom.

Na gemeenschappelijk gezang van al de aanwezigen, werd het dankgebed uitgesproken door Ouderling Borgan Anderson van Utrecht.

De middagvergadering, aanvangende om twee uur, en gehouden in dezelfde lokaliteit werd met gebed geopend door den Zendingspresident Le Grand Richards. Ouderling Anderson van Utrecht was de eerste spreker. Hoe menigmaal het menschdom afgeweken was van 's Heeren geboden en daardoor Zijnen omgang had moeten verliezen, was het onderwerp van sprekers rede. Het leven bevat heel wat moeilijkheden, maar onze godsdienst poogt ons sterk te maken deze moeiten te kunnen doorstaan. Gods genade, getoond in Zijne menigvuldige openbaringen het menschdom gegeven, opklimmende tot openbaring van het volle evangelie in deze laatste dagen, werd eveneens de aandacht geschonken.

Pres. P. Lee Nebeker van de Amsterdamsche conferentie was de volgende die het woord werd gegeven. De redenen werden ontvouwd die God had om de aarde te scheppen en de volheid derzelve. Na dit zal voor ons een leven aanbreken van heerlijkheid, overeenkomstig hetgeen door ons aan deze zijde is gedaan geworden, verband houdende met ons onderricht in het plan van zaligheid gegeven, en onze gehoorzaamheid daaraan.

Ouderling R. J. Sperry van Utrecht werd thans geroepen het woord te voeren. Getuigenis werd gegeven hoe door spreker gedurende het vorige gedeelte van den dag den Geest des Heeren was gevoeld geworden, waardoor hij zich had verheugd in het evangelie. Meer dan ooit werd door hem op prijs gesteld het feit in 't bezit te zijn van zijne voorouders, die hem in staat stelden opgebracht te worden in het evangelie. Vermaand werden allen zich steeds hunne gebeden te herinneren, en kennis te zoeken gedurende heel hun leven.

President Wm. Dalebout van de Groninger conferentie werd thans het woord gegeven. Elkeen zal worden geoordeeld naar zijne werken, en loon dienaangaande ontvangen. De vorm van godsdienst van voorheen en thans werd, in verband met de uitgangspunten van het evangelie, besproken. In vele kerken werden schoone vormen aangetroffen, maar de kracht ervan was totaal verloren geraakt door dat de menschen zich op die vorm hadden blind gestaard, en vergeten hadden de innerlijke beteekenis ervan in toepassing te brengen. De macht evenwel om resultaten te verkrijgen berust in het onderhouden zoowel van de geestelijke geboden Gods dan de tijdelijke. Gewezen werd op de vele veranderingen door het zoogenaamde Christendom aangebracht in de verordeningen van het evangelie, zooals in het avondmaal, den doop en meerdere anderen. Het evangelie vereischt een voortgezet pogen om Godes wil te doen, en velen van ons zijn

niet sterk genoeg om vast te houden aan de ijzeren roede, maar alleen zij die volharden tot het einde, zullen zalig worden.

Nadat wederom gezamentlijk was gezongen, werd het dankgebed uitgesproken door Ouderling Walter B. Hanks.

De avondvergadering, aangevangen om zeven uur, werd gehouden in de zaal van het Logegebouw, Rijnstraat.

Behalve de meeste leden behorende tot de Arnheemsche conferentie, was een beduidend aantal vreemdelingen aanwezig.

Nadat door Pres. Wm. Dalebout was gebeden, welk gebed, zooals gebruikelijk, vooraf was gegaan door gemeenschappelijk gezang en ook daardoor was gevolgd, werd een kort welkomstwoord wederom uitgesproken door den leider, Pres. J. A. Butterworth. Zijne welkomstrede vervolgende wijdde spreker uit over de herstelling van het evangelie. Twaalf apostelen waren er in vroeger dagen, en deze twaalf behooren er nog te zijn. Hoe nauwkeurig dit aantal in de Kerk van voorheen bewaard bleef, werd aangetoond door in herinnering te brengen het verkiezen van Matthias, nadat Judas was uit gevallen. Efeze 4 werd aangehaald, om daarmede te bewijzen dat de organisatie in vroegere dagen bestaande in de Kerk, niet alleen voor dien tijd gold, maar was ingesteld met het kennelijk vooropgestelde doel dat deze organisatie door alle eeuwen heen gehandhaafd zoude blijven.

De tweede spreker was Ouderling B. Tiemersma van Utrecht, Assistent van „De Ster”. In algemeene bewoordingen werd de superioriteit van het „Mormonisme” naar voren gebracht, vergelijkingen makende tusschen de leer van Christus en de leer der menschen, ten doel hebbende den vergaderden duidelijk te maken dat de leer van Christus getracht werd na te worden geleefd door de leden der Kerk die naar Zijnen naam genoemd is.

Pres. Le Grand Richards, leider der zending in ons land, was de laatste spreker. Het is ons niet mogelijk te begrijpen hoe de Christenheid getuigen kan in den Bijbel te gelooven en in de leerstellingen in dien Bijbel onderwezen. Wanneer men vermeent dat wij verkeerd zijn, waarom ons dan niet gewaarschuid, zooals ongetwijfeld plicht zoude zijn volgens de leer van den Bijbel, in plaats van de menschen tegen ons te waarschuwen. Waarom niet liever getracht ons te bekeeren? Wordt door het Christendom zooals door ons, gezanten uitgezonden om dit evangelie te prediken, zooals Jezus gebod dat men doen zoude? Neen, dat wordt niet gedaan, en zij die beweren op deze wijze te zijn uitgezonden, worden bemoeilijkt in hunne taak. De Schriften leeren ons dat het noodig is tot eenheid des geloofs te komen. Om dit voort te brengen is het noodig dat iets gedaan wordt. Organisatie is het eenige wat het menschedom zoover kan brengen dat dit doel bereikbaar wordt. Deze organisatie evenwel ontbreekt het Christendom ten eenemale. Onze zending is in vrede en liefde,

en vloeit voort uit volle overtuiging. Aan den naam, „Heiligen” wordt voorts de aandacht geschonken, en aangetoond dat dit inderdaad de naam is die in vroegere dagen ook den leden der Kerk gegeven was geworden te dragen, getuige de menigvuldige uitspraken van Gods woord dienaangaande. Waarom we bidden moeten in den naam van Christus, en waarom ons gebed eenvoudig moet zijn, wordt voorts duidelijk aangetoond. Het begrip der zoogenaamde drieëenheid wordt bestreden, aantoonende dat dit gansch en al met den Bijbel in strijd is. Een onbekende God, een God namelijk die niet, zooals duidelijk in de Schriften te lezen staat, het voorbeeld is van den geschapen mensch, kan door dienzelfden mensch in geen een deele begrepen worden, en bijgevolg ook niet geliefd.

Sprekers gloedvolle rede wordt besloten met een sterk persoonlijk getuigenis, betreffende de oprechtheid en reinheid van den levens wandel der zendelingen, terwijl voorts den aanwezigen wordt verzocht zich van lectuur te voorzien alvorens zich te verwijderen.

Een slotwoord wordt nog uitgesproken door Pres. Butterworth, waarin den aanwezigen bij herhaling op het medenemen van lectuur wordt gewezen.

Wij hopen dat uit deze conferentie, die in alle deelen geslaagd mocht heeten, veel goeds mogen voortkomen, tot versterking van 's Heeren werk op aarde.

Een paar adressen werden aan 't eind der samenkomsten door de zendelingen verkregen, waar later kon worden gegaan om in private gesprekken de strekking van het evangelie verder te verduidelijken.

Behoudens deze drie openbare vergaderingen, werd eveneens bij deze gelegenheid nog een priesterschapsvergadering gehouden, waarin door de aanwezige zendelingen getuigenis werd afgelegd van de liefde en trouw waarmede zij vervuld waren om het werk des Heeren verder te helpen verspreiden.

ZON EN ROZEN.

O zonne die zoo'n zee van licht
laat vloeien uit uw klaar gezicht,
dat werelden ontbloeien,

hoe wijd reikt uwe liefde toch:
gij schenkt op aard' aan rozen nog
de krachten om te groeien.

Nu zie ik dat in 't weidsch heela^l
een liefde werkt, die speuren zal
tot in de verste hoeken;

nu weet ik dat ook God bestaat
Wiens liefde nog veel dieper gaat
en zelfs naar mij komt zoeken.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

LESSEN VAN HET VERLEDEN.

De dingen die te voren geschreven zijn, zijn, — zoo zegt ook het Bijbelwoord, tot onze leering en onderwijzing opgeteekend, opdat wij, dezelve lezende, ons in herinnering zouden brengen wat aan vroegere geslachten is overkomen, en hetgeen hen overkwam ons ten spiegel moge zijn, zoowel waar het goede dingen betrof die zegeningen met zich brachten, als wel kwade dingen die straf en vloek brachten over de volkeren.

Zoo ook dacht Nephi er over die, behalve de woorden citeerende van zijnen broeder Jakob, aan de nageslachten voorlas een gedeelte van de profetieën van Jesaja, ons opgeteekend in enkele der hoofdstukken van zijn — Nephi's — tweede boek.

„Het woord dat Jesaja, den zoon van Amos, zag aangaande Juda en Jeruzalem.” De Heere zou allen stok en staf wegnemen, de stok des broods en allen stok(voorraad) des waters. Alle de dingen die een volk konden verheffen en grootmaken, alles wat medehielp om de regeering van een rechtvaardig volk daar te stellen, zou worden weggenomen van het volk van Juda en Jeruzalem. „Den held en den krijgsman, den rechter en den profeet, den voorzichtige en den oude, den overste en den aanzienlijken mensch, den raadgever, den wijzen werkmeester en den kloeken spreker.” Allen zouden worden weggenomen, en kinderen zouden tot vorsten worden gesteld, terwijl zuigelingen over hen zouden heerschen. Waarom? Enkel omdat het volk van Juda de wegen des Heeren had verlaten. Het koninkrijk onder en door hen opgericht, voorbestemd om een rechtvaardig koninkrijk te zijn, zou worden weggenomen en aan een ander volk gegeven, omdat het Israëel zich betoond had de wetten en raadgevingen des Heeren niet waardig te zijn, omdat zij niet gewillig waren geweest het pad der geboden te blijven loopen. Omdat zonde hen had verlaagd. Omdat zij toe hadden gegeven aan de ijdelheden der wereld die oorzaak waren geworden dat hun volkskarakter zoodanig was gedegenereerd, dat niet meer zij het waren die, onvervormd, zich de gunsten des Heeren konden blijven waarborgen. Een harde les was noodig voor aloud Israëel. De weg van ballingschap, wanneer ze, aan de rivieren van Babel gezeten, den tijd konden beweenen en beklagen dat ze, levende in een land van melk en honing, van overvloed en welgedaanheid, de wegen des Heeren hadden verlaten, en zich gekeerd hadden tot de ijdelheden van den tijd, die ook op hen haar sporen had nagelaten.

De Heere zeide: „Omdat de dochteren Zions zich verheffen, en wandelen met uitgestrekte hals en lonkende oogen, al gaande en trippelende daarhenen treden, en alsof hare voeten vastgebonden waren, daarom zal de Heere de schedels van de dochteren Zions kaal maken. Te dien dage zal de Heere de schoonheid der blinkende ornamenten wegnemen evenals de haarnetten en mandjes”.

Omdat het volk zich in zonde en ontucht had vergeten, daarom was het hun niet toegestaan zich voort te blijven bewegen op den weg van voorspoed, die in plaats van hen te verheffen en te verhoogen, gebleken was een weg ten verderf te zijn. Hoogmoed was het gevolg geweest van de welvaart hen door den Heer geschonken. De welvaart, voor een groot deel het werk der handen hunner voorgeslachten, was hen naar het hoofd gestegen en, zooals zoo duidelijk in deze verzen wordt omschreven, oorzaak geworden dat de hoofden van hunne vrouwen wel met blinkende en lonkende haarlokken waren versierd geworden, maar innerlijk totaal leeg waren gebleven.

Een dergelijke toestand kon niet blijven bestaan. Noodig was het voor het volk, uitverkozen tot de grootste zending die ooit een volk ter wereld was toevertrouwd geworden, om namelijk straks den goddelijken Verlosser voort te brengen, beproevingen te ondervinden en kastijdingen voor datgene waartegen zij hadden overtreden. De ontwikkeling van hun gezamenlijk karakter was in gansch verkeerde banen geleid geworden, en noodig was het dat Vader hen kastijdde, zouden zij niet totaal ten onder gaan. Gerechtigheid alleen verhoogt een volk, maar de zonde is een schandvlek der natiën, zoo zeide, eveneens in hunne dagen, een wijs man, en geldt het het volk des Heeren, toegerust en voorbeschikt voor een zeer bijzondere zending zooals dit aloude verbondsvolk, daar is de ingrijpende hand van den Vader zelve noodig om dat volk, zoo mogelijk, tot inkeer te brengen, of het koninkrijk hun te ontnemen en het een ander volk over te laten.

Waren groot de weeklagen om de wateren van Babel, en in veel later tijden om de afgebrokkelde muren van de eenmaal schoone Zions stad, de dochteren van Zion zelf waren oorzaak geweest dat zij ten treuren gedoemd waren, omdat de grootsche roeping, hen zoowel als de mannen onder hun, op de schouders gelegd, niet door hen naar waarde was geschat geworden en niet voltooid.

Weg moesten ze doen de versierselen, de hoeden en de ornamenten der beenen, de hoofdbanden en de ooringen, de wisselkleeders en de mantels en de kruljzers. In plaats van zoete reuk zou er stank zijn, in plaats van eenen gordel een gescheurd kleed, en in plaats van welopgemaakt haar, kaalheid. Niet omdat het hebben van al deze dingen zonde was. Niet omdat de Heer een puritein is en wenscht dat Zijne kinderen zich zullen spenen van al hetgeen welvaart voor goeds kan schenken, goeds om te genieten en voort te brengen.

Neen, daarom niet. De Heer zou zich het eerste en het meeste wenschen te verheugen in de welvaart van Zijn volk, ook al openbaarde die zich in uiterlijke verzorging, maar het feit dat de welvaart van aloud Israël de leden van dit groote volk naar het hoofd was gestegen, omdat zij hun hart op deze ijdele dingen hadden gezet en overigens totaal ledig waren gebleven, ledig van een volheid om 's Heeren wetten te onderhouden, om de welvaart van het geheel dienstbaar te maken tot verbetering en cultiveering van hun geslacht, daarom was het dat hen dit tot zonde wierd, zóó groot in Gods oogen dat Hij eene gevangenneming naar Babel noodig achtte hen tot inkeer te brengen.

Wij begonnen met te zeggen dat al wat van te voren geschreven was, ons tot leering was daargesteld. Dat wie zich spiegelt aan een ander, zich zacht spiegelt. Wij hebben doen uitkomen dat het volk der Joden, toebeschikt de grootste rol te spelen in de geschiedenis der eeuwen, hun taak verwaarloosde door de welvaart, het volk gegeven als oorspronkelijk een gevolg van noeste vlijt, spaarzaamheid en arbeid.

Wee ons, wanneer het ook ons zoo gaat. Zag Nephi in zijne dagen de noodzakelijkheid in van het feit zijn volk deze dingen voor te lezen, ze voor hen op te schrijven opdat de herinnering en gedachte daaraan steeds voor hunne oogen zou zijn, ook thans is een soortgelijk woord van vermaning niet ten onpas. Wee ons, als volk, wanneer ook wij deze beginselen huldigen. Wee ons wanneer welvaart en rijkdom voor ons oorzaak worden dat ons karakter daalt. Dat wij, geen acht slaande op de verplichtingen die door de vermeerderde welvaart, op ons rusten, ijdele dingen der wereld zoeken en najagen, dingen die ons ledig laten evenals het volk van voorheen. Nog hebben steeds dezelfde oorzaken ook dezelfde gevolgen, en hoe de Heer ons ook, volgens Zijne belofte, in de toekomst zegenen wil om het onderhouden van Zijne geboden, zulks kan eveneens onmogelijk geschieden, als ons het aloude voorbeeld ter leering moge zijn, zoo niet ons hart zich los weet te maken van de ijdelheden die zoo licht de stoffelijke welvaart vergezellen. Dan ook zal het koninkrijk, in beginsel ons gegeven, aan een ander volk worden overgelaten, en ofschoon de beloften des Heeren ons dienaangaande borg zijn gebleven, dat namelijk Hij niet toe zal staan dat Zion verontreinigd wordt, en daardoor verworpen, zoo toch geldt voor ons, ieder persoonlijk, het feit, verbonden aan de vermaning, dat wij dan, evenals voorheen, in onze poorten zullen hebben te weenen, en wij, in plaats van ons met de schitterende kleuren van den borstlap te mogen tooien, ook ons kleed zal zijn samengesteld uit zakkleederen.

Aan Babels wateren gezeten

Denk ik aan Zion, en verteer.

Jeruzalem! hoe zou ik u vergeten,

Mijn rechterhand vergeet zichzelf veeleer!

DA COSTA.

HET GEBED.

Bidden is: het Allerhoogste Wezen te vragen om verlangde en gewenschte zegeningen, en Hem onze dankzegging aan te bieden, of, in andere woorden, heilige gemeenschap met Hem te onderhouden. Niemand kan naar waarheid groot worden zonder een biddende ziel. Hij die nimmer bidt wordt, hoe ouder hij wordt, hoe kleiner, omreden hij verder van zijnen Meester af staat als in den beginne.

De grootste daarstellingen in het leven van personen zoowel als van volkeren, zijn de resultaten van gebed. De grootste zegeningen ooit gegeven aan het menschedom zijn gekomen door smeekingen tot den Gever van alles.

Wat is heerlijker dan een klein kind te zien nederknielen aan de zijde van zijne moeder, met opgeheven handen, in nederigen eenvoud dank zeggende aan den Vader? Wat is, in den kring van het huisgezin, meer heilig dan het familiealtaar, alwaar zich de leden elken morgen en avond vereenigen in gebed? In zoodanig een tehuis woont de geest van liefde en vrede, want daar is de Heer om te zegenen. Hoe innig, om te gaan naar den Heer, en daar, alleen, met Hem te verkeerē. op onze gebogen knieën, met een hart overvloeiende van vreugde en dankzegging, en daar, inderdaad sprekende met den God des hemels en der aarde — onzen Vader in den Hemel — zooals een man spreekt met een ander. Onder zulke omstandigheden, welke vreugde, welke sterkte!

Door veertig dagen te vasten en te bidden ontving de Verlosser der wereld de noodige sterkte om Hem in staat te stellen met succes al de booze machten der aarde en hel te overwinnen, en triumfante-lijk te verrijzen in de hoedanigheid van Zaligmaker. Het gebed van de lippen van een veertienjarigen knaap, bracht den Vader en den Zoon naar de aarde, wier heerlijke verschijning, en verbazingwekkende boodschap, dat namelijk al de geloofsbelijdenissen der aarde verkeerd waren, der wereld werd aangekondigd door den Profeet Joseph Smith.

Door gebed hebben heilige engelen de aarde bezocht in elke be-deeling, en het woord van God tot Zijne kinderen overgebracht. In onze dagen hebben zich dezelfde zegeningen werkelijkheid betoond; het Koninkrijk van God opgericht, om nimmer meer weggenomen te zullen worden of aan een ander volk gegeven; de Heiligen zijn in staat gesteld alle dingen te kunnen verduren — verdreven te worden, vervolgd, gehaat, vermoord, en alle soorten van moeiten — dezelve tot het einde toe doorstaande.

Door gebed zijn de dienstknechten des Heeren en het Heilig Priesterschap ondersteund, en zullen in de toekomst blijvend ondersteund worden door al de tooneelen heen van schiftende beproeving,

die nog te komen staan om de doeleinden des Heeren te vervullen.

In eene openbaring tot den Profeet Joseph Smith, worden de ouders bevolen hunne kinderen het gebed te onderwijzen, en oprecht te wandelen voor den Heer. De apostel zegt, „Houdt aan in het gebed, en waakt over u met dankzegging; ja, broederen, waakt en bidt ten allen tijde, opdat gij niet in verzoeking moogt vallen.”

Als het morgengebed is uitgesproken, dan zou zulks niet tot aan den avond ook het laatste zijn. Wat wij ook gedurende den dag zullen doen, een zwijgend gebed zoude steeds moeten worden opgeofferd om ons tot gids te strekken om die dingen te doen welke recht zijn om te doen, en opdat ons die mogen gelukken, opdat de naam des Vaders moge worden verheerlijkt. Waar wij ook gaan, altijd zouden wij bidden om veiligheid. In alles wat wij zeggen, of denken, zouden wij biddende zijn opdat wij steeds in het rechte spoor mochten blijven geleid. Als wij onze oogen richten op de armen, de bezochten, de bedroefden, de blinden, altijd zouden wij den Heer bidden hen te zegenen en hun leven meer aangenaam te maken. Wij dienen te bidden dat de zondaar zich van zijne booze wegen moge bekeeren; dat de rijke van het zijne mede moge deelen tot onderhoud en hulp voor de anderen. Altijd zoude er op onze lippen zijn een woord van gebed voor de wereld, en daardoor zullen wij zelven rijker en gelukkiger worden. De zegeningen die wij voor anderen verlangen zullen hondervoud tot ons zelf terugkeeren.

De gebeden der rechtvaardigen vermogen veel. Laten wij daarom thans bidden voor de met oorlog geslagen volkeren, welke in verdriet zijn neergebogen, opdat de Heer genade aan hen moge bewijzen, en wanneer het mogelijk is, dat deze verschrikkelijke volkerenramp moge ophouden; dat de naties komen mogen tot het behoorlijk begrip van elkanders rechten.

Wie weet wat de gebeden van een rechtvaardig volk voor invloed kunnen hebben op de oorlogvoerende volkeren? Dat de wil van den Vader gedaan moge worden in alle dingen, is ons nederig en ernstig gebed.

LIAHONA.

VERPLAATSINGEN EN BENOEMINGEN.

Ouderling William Dalebout, president van de Groninger Conferentie, is verplaatst naar de Amsterdamsche Conferentie.

Ouderling J. J. van Langeveld, van de Groninger Conferentie, is aangesteld om Ouderling Dalebout op te volgen als President van die hoofdafdeeling.

Ouderling Rulon J. Sperry is verplaatst van Utrecht, als onderdeel van de Amsterdamsche Conferentie, naar de Groninger Conferentie, met hoofdkantoor te Leeuwarden.

BESTEMMING DER AARDE.

door

PRES. E. TALMAGE.

Pogingen zijn gemaakt om eene overeenkomst aan te toonen tusschen de leeringen der wetenschap betreffende de bestemming der aarde, en de schriftuurlijke voorspellingen aangaande de verordeneerde wedergeboorte van onze planeet, waarbij zij geschikt zal worden gemaakt tot de verblijfplaats van onsterfelijke zielen. Zonder de bijzonderheden te overwegen van het aangehaalde bewijs van onderlinge bijstand tusschen wetenschap en het geopenbaarde woord in deze zaak, laat het genoeg wezen om te zeggen, dat het zoogenaamde bewijs onvoldoende is, en dat de wetenschap in der waarheid aangaande dit onderwerp zwijgt. De aardkundige beschouwt de aarde als een lichaam zich bevindende in het proces van voortdurende verandering; hare oppervlakte als eene ongelijksoortige massa brokstukken van materialen; hij leest, in het verslag gegraveerd op hare steenen bladzijden, de geschiedenis van gepasseerde ontwikkeling door vele succesievelijke Stadia van opklimming, elk hunner den aardbol meer geschikt makende voor de bewoonbaarheid van menschen; hij is getuige van het werk der opbouwende en vernietigende krachten thans in werking; landmassa's worden overgegeven aan de dreigende inwerking van lucht en water, en bij hunne verwoesting voorzien zij in materialen voor andere vormingen, thans in proces van samenstelling; — het algemeene gevolg van al zulks is dat de oppervlakte gelijk wordt gemaakt door de heuvelen te slechten, en de valleien te verheffen. Aan de andere hand merkt hij vulcanische krachten op, werkende om de oneffenheden der vlakte te vermeerderen door geweldige uitbarsting en het omhoog werken van den aardkorst. Hij belijdt zijne onbekwaamheid, om van zijne opmerkingen van het tegenwoordige, en van zijne afleidingen van het verleden der aarde, haar zelfs eenen waarschijnlijken toekomst te voorspellen. Zóó nuttelooos zijn zijne pogingen geweest om den oorsprong vast te stellen, of omtrent de bestemming van de globe te besluiten, dat hij over het algemeen er afstand van heeft gedaan om het te beproeven. De spraakmakende verklaring van een erkend leider in de wetenschap is thans spreekwoordelijk geworden: — Aardkunde voorziet, „in geen spoor van een begin, en in geene verwachting of waarschijnlijkheid van een einde.”

De sterrekundige, de onderscheidene toestanden van andere werelden bestudeerende, kan door vergelijkende studie iets zoeken gewaar te worden van het waarschijnlijk lot van onze eigene. De ruimte inblikkende ziet hij, met grootelijks toegevoegde verbeeldingkracht, in het stelsel waartoe ook de aarde behoort, sferen, een hoogen rang van ontwikkeling ten toon spreidende, — sommige in hun vurigen

staat, naar het schijnt ongeschikt voor de verblijfplaats van wezens samengesteld als wij; anderen in eenen staat, meer op die der aarde gelijkende; en nog weer anderen, oud schijnende en leven-loos. Van de machtige stelsels, buiten het, vergelijkelijk gesproken, kleine aantal, onder controle van onze eigene zon, weet hij niets dan het daar zijn alleen van deze centrale hemellichamen. Nergens echter heeft hij eene hemelsch geworden wereld ontdekt. Denkt gij dat sterfelijke oogen zoo iets waar zouden kunnen nemen, zelfs al was zij binnen de grenzen van het gezicht zooals dat door afstand alleen wordt bepaald?

De dichter heeft geschreven: —

„Noch denk, dat, schoon de menschen er niet mochten zijn,
De hemel toeschouwers noodig zoude hebben,
En God, die Hem zouden prijzen!
Millioenen van geestelijke wezens
Bewandelen de aarde,
Ongezien, — beide, wanneer wij waken,
En wanneer wij slapen.”

Als deze gedachte op waarheid is gegrond, en de Christelijke ziel zal dat nauwelijks betwijfelen, dan mogen we even gereedelijk gelooven in het bestaan van andere werelden, dan die waarvan de schikking over het geheel in staat is om een licht te weerkaatsen over onze onwetende oogen. Wij zeggen nogmaals, dat, met betrekking tot het geopenbaarde woord aangaande de wedergeboorte der aarde en het verwerven van eene hemelsche heerlijkheid door onze planeet, de wetenschap niets heeft aan te bieden, noch bij wijze van ondersteuning, noch bij die van tegenspraak. Laat ons omreden hiervan echter de wetenschap niet onderschatten of minachten, of het werk van hare ingewijden laken. Niemand beseft meer ten volle dan de in de waarheid wetenschappelijke man, hoeveel wij niet weten.

GEZEGDEN VAN JOSEPH SMITH.

De glorie van God is intelligentie.

Het is onmogelijk voor den mensch om in onwetendheid zalig te worden.

Kennis zaligt den mensch, en in de wereld der geesten kan niemand worden verheven dan door kennis.

Welk beginsel van intelligentie wij ook in dit leven verkrijgen, het zal met ons verrijzen in de opstanding.

Zoo iemand, door zijnen ijver, meer kennis erlangt dan iemand anders, zooveel te meer zal hij vooruit zijn in de toekomstige wereld.

Er is eene wet, onherroepelijk besloten in de hemelen, vóór de grondlegging dezer wereld, waarop alle zegeningen zijn bevestigd; en zoo wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen, dan is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop de zegening was bevestigd.

Adam viel, opdat de mensch kon bestaan, en de menschen bestaan om vreugde te hebben.

Dit is de heerlijkheid van God: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven voor de menschen voort te brengen.

De elementen zijn eeuwig; ja, de elementen zijn de tabernakel van God. De mensch is een tabernakel Gods, zelfs een tempel.

De elementen zijn eeuwig; en geest en element, onafscheidelijk vereenigd, ontvangen eene volheid van vreugde. (Vandaar de belangrijkheid van 's menschen aardsche leven, waarin geest vereenigd is met aardsche elementen.)

Als de menschen het karakter Gods niet vatten, dan vatten zij zichzelf niet.

God zelf was eens wat wij nu zijn; en is thans een verheven Mensch; want Adam werd geschapen in den eigensten vorm, naar het beeld en de gelijkenis van God.

De geest des menschen is niet een geschapen wezen; hij bestond van eeuwigheid, en zal tot in eeuwigheid bestaan. Iets dat geschapen is kan niet eeuwig zijn.

De geest en het lichaam is de ziel des menschen; en de opstanding uit de dooden is de verlossing der ziel.

OVERLEDEN.

JONGEJAN. — Te Rotterdam is overleden Rika Jongejan, dochttertje van Gerrit A. en Alida J. Jongejan (Koldenhof). Geboren 3 Maart 1915 te Rotterdam, was het kindje ingezegend 28 Maart vorig jaar, door haar vader, Ouderling Gerrit A. Jongejan. Zij stierf 2 April 1916.

INHOUD:

God en de Godheid	Blz. 117	Verplaatsingen en Be-	
Verslag van de Arn-		noemingen	Blz. 129
hemsche Conferentie	„ 121	Bestemming der aarde. „	130
Zon en Rozen.	„ 124	Gezegden van Joseph	
Lessen van het verleden „	125	Smith	„ 131
Het Gebed.	„ 128	Overleden	„ 132

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.